

JUNNULEIRI '08 LUPPIOVAARA

Teksti ja kuvat Tapio Alhonsuo

< Leirinuohtio tuo oikean tunnelman.

Sanna Siitonen kiipeää.

Henni Repo. >>

Luppiovaaran kauniissa kiven täyttämässä maisemassa pidettiin kesäkuun alussa Tornion Tornioravien, Rovaniemen Vuoristoklubin sekä Suomen Alppikerhon yhteinen junnuleiri. Ohjelmassa oli sääskien ininää, valo-ongelmia, paikattuja nakkeja ja – niin ja tietysti kiipeilyä.

Leirille osallistui yhteensä 12 junnuu, joiden ikähaarukka asettui välille 9–16 vuotta. Kait-sijoina toimivat Tornioravien ja Vuoristoklubin tutut ohjaajat. Leirillä oli tarkoitus kiivetä mahdollisimman paljon ja opetella kiipeilyn oheistaitoja, kuten telttailua ja retkeilyä.

Luppiovaara on Suomen ja Ruotsin rajalla Övertorneån kunnassa, noin 100 km Rovaniemeltä länteen ja vastaavasti 100 km Torniossa pohjoiseen. Vaara on kiipeilyalueena erittäin laaja, kattaen tällä hetkellä noin 100 boulderongelmaa ja joitakin köysireittejä – tai kiipeilijästä riippuen ”yläpalloja”. Luppiovaaran seinämät muodostavat ikäänkuin rappusia, jotka kiertävät ovaalin muotoisina kerroksina vaaran ympäri, ja alueen isoimmat boulderkeskittymät tunnetaankin ykköskakkos- ja kolmoskerroksina.

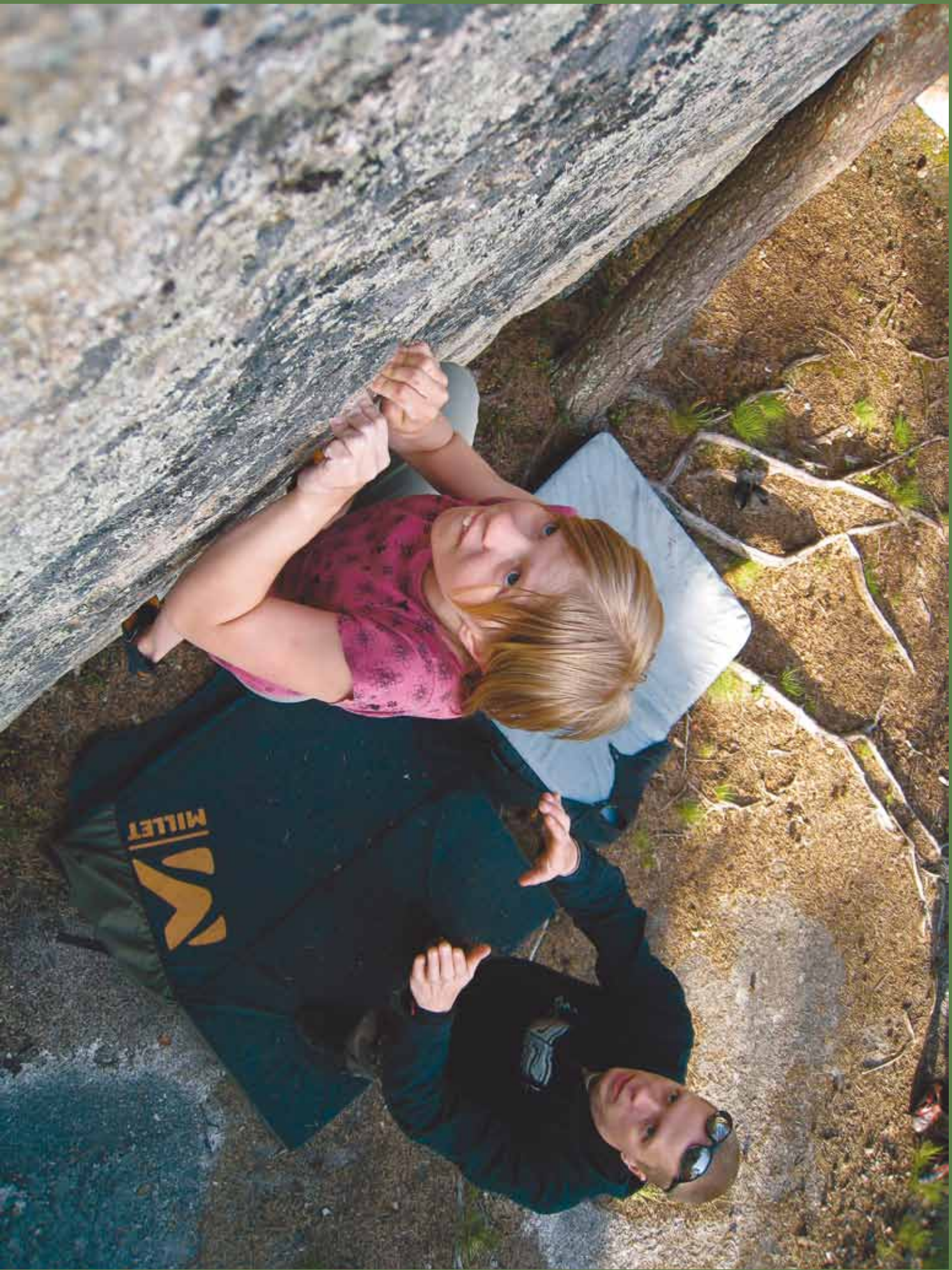
Luppiovaaran kiipeilyhistoria ei ole kovin tarkkaan tunnettu, ja suurin osa reiteistä kulkeekin nimettöminä ja greidittöminä. Tämä on osa Luppion viehätystä – kiivetään niitä reittejä, jotka näyttävät makeilta, ilman sen

tarkempaa greidistressausta. Pikainen kierros vaaran ympäri paljastaa vielä sen, että potentiaalista on hyödynnetty ainoastaan murto-osa. Jos autolta jaksaa tallustaa kauemmas kuin sata metriä, löytyy täysin koskemattomia helmiä vaikka muille jakaa. Junnuleirikin hyödynsi tämän ja tuloksena syntyi monta uutta, myös pienemmille sopivaa reittiä.

SAKE:n edustusto saapui perjantai-iltana pitkän junamatkan päätteeksi Kemiin, josta

matka jatkui torniolaisten kyydillä Luppiovaaraan. Rovaniemeläiset onnistuivat perinteiden vastaisesti saapumaan ajoissa, ja kerkesivätkin kiivetä pahimman poltteen pois ennen muiden saapumista. Pikaisen leiritymisen jälkeen kaikki lähtivät tutustumaan tarjontaan, minkä johdosta Lapin yöttömässä yössä jatkettiin boulderointia hieman yli useimpien nukkumaanmenoajan.

Luppiovaaran retkeilykeskuksen virkaa hoitava, usean kivipaasin muodostama luola,

Nakit muusina.

Matias keittää nuudeleita.

jonne kaikki 16 retkikunnan jäsentä mahtuivat ylellisesti ruokaa laittamaan ja ajoittain chillaamaan. Vaikka jotkut asiat, kuten keittimen käyttö, olivat täysin uusia pienimmille, niistä suoriuduttiin todella reippaasti ja positiivisella mielellä. Minkäänlaista kitinää ei kuulunut koko viikonloppuna suuntaan eikä toiseen, mistä kiittäminen olikin varmasti torniolaisten järjestämää ruokahuoltoa, joka piti huolen siitä että pienten kiipeilijöiden ei nälkää tarvinnut nähdä. Sääski- ja valo-ongelmien johdosta kaikki nukkui telttoissa, lukuunottamatta paria ohjaajaa jotka uhmasivat lapin luonnonvoimia nukkumalla taivassalla.

Nämäkin urhoolliset kyllästyivät ininään aamuyöstä ja pakenivat autoon.

Luantai-aamu alkoi iloisesti puurolla, jonka jälkeen halukkaat saivat kiipeilyn lisäksi harjoitella laskeutumista. Muutaman yläköysipisteen turvin kiivettiin joitakin Luppiovaaran ajattomia yläpalloklassikoita, kuten "Kolmatta kerrosta". Luolien läheltä löytyvä korkea

Slackline.

Yötön yö.

nyrkkihalkeama löi jauhot suuhun useimmille otekiipeilyyn rutinoituneille junnuille, mutta iloisia oltiin ainakin siitä, että saatiin haavoja muuallekin kuin sormenpäihin.

Iltapäivällä aurinko lämmitti seinät tulikuukimiksi, ja suurin osa säästelikin nahkojaan illan viileämmille keleille. Ohjaajat ja vierailvat tähdet ikuistivat leirin kuitenkin kiipeämällä luolan viereen uuden reitin, Junnuleirin (6c). Ilta jatkui pienellä kisailulla, lajeina muun muassa valjaiden pikapukeminen, köydenveto sekä joukkue-slackline.

Yötön yö parempine kitkoineen hyödynnettiin taas tehokkaasti, junnujen tutustuessa hieman negatiivisempaan boulderointiin ja joidenkin ohjaajien tutustuessa hieman korkeampiin reitteihin. Kahden päivän yhtämittäinen kiipeily alkoi kuitenkin useammilla tuntua nahoissa, ja "aijai" alkoikin olemaan yleisin sana niin junnuilla kuin ohjaajillakin.

Sunnuntaille riitti vielä voimia, ja lähetystoimintaa tapahtui säännöllisesti aina viime-

seen lähtöä edeltävään minuuttiin saakka. Useimmat junnuista kiipesivätkin varmasti kovimmat ulkokiipeilysuorituksensa juuri viime tunteina. Evästyksen ja leirin purun jälkeen väsyneet kiipeilijänalut kiidätettiin kotijaan kohti, likaisina mutta onnellisina.

Junnuleiri oli kokonaisuudessaan hieno ja avartava kokemus niin junnuille kuin ohjaajillekin, ja toivon mukaan vastaavat tapahtumat junnutoiminnassa runsastuvat. Luppivaara on monipuolisuudessaan ja helppossa lähestettävyydessään loistava paikka leireille, mutta yhtä hienoja löytynee Suomesta muualtakin, joten... ei muuta kuin ensi kesää odottelemaan!

HUOM! Vuoden 2009 junnuleirin järjestäjää eli isännöivää seuraa etsitään. Ota yhteyttä Nuorisovaliokuntaan: Kalle Pulli, kalle.pulli@humak.edu tai Eeva Mäkelä, eeva.makela@humak.edu